

Dosarul nr. 1ra-745/2022
1-18082195-01-1ra-18052022

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

12 octombrie 2022

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte - Timofti Vladimir,
Judecători - Plămădeală Ghenadie, Țurcan Anatolie

Examinând fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul *Golubciuc Valentin* în interesele părții vătămate Podvișevschi Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2021, în cauza penală de învinuire a lui

Belali Mihail xxxxxx, născut la xxxxxx, domiciliat în xxxxx,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Termenii de examinare:
prima instanță: 07.05.2018 - 30.03.2021;
instanța de apel: 21.04.2021 - 08.12.2021;
instanța de recurs: 18.05.2022 – 12.10.2022.

Asupra recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă din 30 martie 2021, *Belali Mihail* a fost recunoscut vinovat în baza art. 152 alin. (1) Cod penal și în baza acestei Legi, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, a fost condamnat la pedeapsă sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității - **180** ore.

S-a încasat de la *Belali Mihail* în beneficiul lui *Podvișevschi Petru* compensația pentru prejudiciul material cauzat prin comiterea infracțiunii în sumă de **2 991, 58** lei.

S-a încasat de la *Belali Mihail* în beneficiul lui *Podvișevschi Petru* compensația pentru prejudiciul moral cauzat prin comiterea infracțiunii în sumă de **7 000** lei

S-a încasat de la *Belali Mihail* în beneficiul lui *Podvișevschi Petru* **8 500** lei, drept compensare a cheltuielilor de judecată.

În rest, cerințele s-au respins ca neîntemeiate.

Cerința avocatului *Golubciuc V.* privind încasarea de la *Belali Mihail* a cheltuielilor suportate de către avocat, în sumă de **1 600** lei, s-a respins ca neîntemeiată.

2. În sentința, prima instanță a constatat în fapt că:

Belali Mihail la 10.08.2017, aproximativ ora 23:00, aflându-se pe una din străzile xxxxxx, în urma unui conflict cu *Podvișevschi Petru*, i-a aplicat lovituri în regiunea capului ultimului, cauzându-i conform Raportului de expertiză judiciară nr. 170/D din 15.08.2017, mai multe leziuni corporale: fractura

maxilei superioare pe stânga, cu deplasarea de fragmente ale oaselor nazale, excoriații și echimoză la nivelul feței, care condiționează o dereglare a sănătății de lungă durată și care se califică ca vătămare corporală medie.

Astfel, acțiunile lui *Belalî Mihail* au fost încadrate juridic în baza art. 152 alin. (1) Cod penal, după indicii calificativi - ” *vătămarea intenționată medie a integrității corporale și sănătăți, care nu este periculoasă pentru viață și nu a provocat urmările prevăzute la art.151, dar care a fost urmată de dereglarea de lungă durată a sănătății.*”

3. Avocatul *Valentin Golubciuc* în numele părții vătămate și părții civile *Podvișevschi Petru*, a declarat apel împotriva sentinței primei instanțe, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care inculpatului *Belalî Mihail*, să-i fie aplicată o pedeapsă mai aspră.

Totodată, a solicitat ca acțiunea civilă să fie admisă integral, cu încasarea de la *Belalî Mihail* în beneficiul reclamantului *Podvișevschi Petru*, prejudiciul material, cheltuielile de transport și cheltuielile de judecată în mărime de 48 693 lei, din următoarele considerente:

- instanța de fond nu a ținut cont de faptul că, inculpatul *Belalî Mihail* prin acțiunile sale a provocat părții vătămate fractura oaselor nazale, maxilei superioare și o dereglare a sănătății de lungă durată. Iar partea vătămată mai mult de jumătate de an a consumat doar lapte, chefir, diferite sucuri;

- instanța de judecată neîntemeiat a constatat că prin comportamentul său partea vătămată l-ar fi provocat pe inculpat la acțiuni violente, și nu a luat în considerație faptul că conflictul era deja epuizat, iar inculpatul i-a aplicat lovituri părții vătămate când ultimul se afla în automobil și nu l-a provocat pe inculpat la acțiuni violente.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2021, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea sentinței fără modificări.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că prima instanță cercetând în baza cumulului de probe administrate de acuzatorul de stat prin prisma admisibilității, pertinentei și concludenței, utilității și veridicității, a stabilit corect situația de fapt, precum că acțiunile infracționale ale inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal.

Instanța de apel reținut că legalitatea și temeinicia sentinței, a fost contestată în latura individualizării pedepsei penale, cât și în latura civilă în partea soluționarea acțiunii civile.

Referitor la individualizării pedepsei penale în privința inculpatului *Belalî Mihail*, instanța de apel a constatat că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 6, 7, 61, 75 Cod penal, a ținut cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuază ori agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Instanța de apel reținut că, infracțiunea comisă de inculpatul *Belalî Mihail*, se califică conform prevederilor art. 16 alin. (3) Cod penal, ca infracțiune mai puțin gravă, pentru care legea penală prevede sancțiunea sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 5 ani. Inculpatul *Belalî Mihail* a recunoscut vina în comiterea infracțiunii încriminate și a solicitat examinarea cauzei penale în procedură simplificată, s-a căit sincer de cele comise, fiind reținut ca circumstanță

atenuantă – căința sinceră, careva circumstanțe agravante nu au fost reținute, ultimul anterior nu a fost judecat (f. d. 34), la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, a comis o infracțiune pentru prima dată. Astfel, corect a conchis că pedeapsa sub formă de munca neremunerată în folosul comunității, este echitabilă și proporțională faptei comise.

Din aceste considerente, instanța de apel a respins solicitările formulate de apelant, privind agravarea pedepsei penale în privința inculpatului, deoarece argumentele invocate în acest sens nu susțin temeinicia soluției propuse.

Totodată, instanța de apel a reținut că la individualizarea pedepsei penale au fost respectate limitele de pedeapsă prevăzute pentru infracțiunea încriminată - art. 152 alin. (1) Cod penal, cu reducerea acesteia prin aplicarea dispozițiilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Cu referire la latura civilă a cauzei penale, instanța de apel examinând per ansamblu probele administrate și cercetate, raportate la prevederile legale ce guvernează speța, a conchis că, soluția pronunțată de către prima instanță este legală și întemeiată, instanța de apel nestabilind nici un temei de a interveni în această parte.

Instanța a apreciat că, încasarea de la Belali Mihail în beneficiul lui Podvișevschi Petru, a prejudiciului moral cauzat în urma comiterii infracțiunii în sumă de 7 000 lei, va aduce satisfacție echitabilă persoanei vătămate. Iar suma de 20 000 lei, solicitată de partea vătămată, a apreciat-o ca exagerat de mare, nefiind confirmată mărimea prejudiciului până la suma menționată.

Cu referire la repararea prejudiciului material invocat de către partea vătămată, în sumă de 12 853 lei. Instanța de apel a constatat că o parte din bonurile de plată prezentate și anexate prin care s-au efectuat achitări pentru serviciile medicului, coincid cu data producerii traumelor, din 10.08.2017.

Conform bonului de plată eliberat de către Centrul Stomatologic raional Ștefan-Vodă, la 14.08.2017, Podvișevschi Petru a achitat serviciile stomatologului în sumă totală de 1 413 lei, bonul de plată care datează cu 05.09.2017, și cheltuieli pentru serviciul stomatologului în sumă de 296 lei, fiind demonstrat că prin acțiunile inculpatului a fost provocat părții vătămate fractura oaselor nazale, maxiliei superioare și o dereglare a sănătății de lungă durată.

Din aceste considerente instanța de apel a considerat că pretențiile părții vătămate privind încasarea prejudiciului format din costul tratamentului, corect au fost admise parțial de către prima instanță, în rest fiind respinse, motivând că pentru unele servicii medicale sunt prezentate câte două bonuri de plată, după cum urmează: *facturi eliberate de spitalul raional Ștefan Vodă, care datează cu 11.08.2017, conform cărora au fost achitate sumele de 90 lei, 132 lei și 90 lei.* Partea vătămată a mai anexat, în mod repetat, deja, bonurile care confirmă achitarea precedentă. Astfel, a considerat că cerințele menționate sunt neîntemeiate.

Cu referire la bonurile de plată cu privire la 5 bilete, a susținut că călătoriile interurbane prezentate de către partea vătămată, care presupun o pretinsă achitare de către partea vătămată a sumei de 340 lei, nu au nici o relevanță la caz, ele nu confirmă nici destinația finală, nici importanța acestei călătorii. Or, conform bonurilor de plată achitate pentru serviciile medicale, urmează că Podvișevschi Petru s-a tratat în xxxxx, iar partea vătămată este domiciliată în satul Volintiri, raionul xxxx. Astfel, a considerat că este exagerat indicat costul acestor bilete care variază de la 60 la 70 lei, nefiind probat că călătoriile au fost efectuate în cadrul procesului penal, sau a tratamentului și că au fost efectuate de către partea vătămată.

Cât privește celelalte bonuri de plată, cu preținsele cheltuieli de transport, trei bonuri eliberate de stație de alimentare „Tirex Petrol” din or. xxxx, eliberate la data de 06.12.2017, la ore diferite: 10:40, 11:07 și 12:27. A constatat că aceste bonuri nu sunt pertinente cauzei, sunt depuse cu scopul de a mări artificial pretențiile, deoarece din conținutul lor urmează că, în aceeași zi partea vătămată își alimentează mijlocul de transport de trei ori, cu intervalul 30 minute și o oră. La fel și cu biletele de călătorie din 07.02.2019 și 11.02.2019. De asemenea, a constatat că, partea vătămată nu a probat necesitatea efectuării acestor deplasări. Astfel, pertinenta acestor cheltuieli de transport nu a fost demonstrată, motiv din care cerințele formulate au fost respinse.

Cu referire la cheltuieli de asistență juridică în sumă de 14 240 lei, a considerat că cheltuielile de asistență juridică suportate de partea vătămată în sumă totală de 8 500 lei sunt utile, necesare, ele au fost probate prin anexarea bonurilor de plată, iar ce privește cerința privind încasarea din contul inculpatului a cheltuielilor suportate de către avocatul părții vătămate, pentru procurarea carburanților, de deplasare a lui la ședința de judecată anexând bonuri fiscale pentru procurarea combustibilului de 400 lei, pentru 07.10.2020, 600 lei, pentru 11.02.2021, 600 lei pentru 05.03.2021, aceste cheltuieli sunt suportate de avocat în legătură cu prestarea serviciilor de asistență juridică părții vătămate, neexistând temeiuri de a fi încasate.

Referitor la solicitarea avocatului Valentin Golubciuc, invocată în ședința de judecată a instanței de apel, privind încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 2 000 lei (ședința de judecată din 29.09.2021), suma de 2000 lei (ședința de judecată din 08.12.2021) și cheltuielile de transport în mărime de 600 lei, instanța de apel le-a respins ca fiind nefondate, motivând că soluția dată fiind consecința a faptului că, instanța de apel a respins apelul declarat de avocatul Valentin Golubciuc, în interesele părții vătămate și părții civile Podvișevschi Petru, împotriva sentinței Judecătorei Căușeni, sediul Ștefan-Vodă din 30 martie 2021, ca fiind nefondat.

5. Legalitatea și temeinicia hotărârii instanței de apel este contestată cu recurs ordinar de către avocatul *Golubciuc Valentin* în numele părții vătămate Podvișevschi Petru, prin care invocând temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1), pct. 6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatului Belali Mihai să-i fie stabilită o pedeapsă mai aspră, cu încasarea de la inculpat în beneficiul părții vătămate, prejudiciul material și moral (suma de 48.693 + 2000 + 2000 + 600) în suma totală de 53.293 lei.

5.1. În susținerea recursului ordinar declarat, avocatul a menționat că instanța de apel n-a ținut cont de faptul că așa zisul conflict era deja epuizat, iar inculpatul i-a aplicat lovituri părții vătămate când ultimul se afla în automobil, ultimul nici de cum n-a întreprins careva acțiuni și nici nu l-a provocat pe inculpat la acțiuni violente cum se menționează în sentință.

Cu referire la acțiunea civilă admisă parțial de către instanța de fond și admisă tacit de către instanța de apel, a susținut că în Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19.07.2002 art. 63 alin. (2) este menționat că, mărimea onorariului se stabilește prin acordul părților și nu poate fi schimbat de autoritate publică sau de instanța de judecată.

Referitor la cheltuielile de transport, a susținut că prima instanță cât și instanța de apel nu au ținut cont de faptul că, inculpatul fără permisiunea instanței a părăsit țara și la ședințele de judecată din 07.10.2020, 11.02.2021, nu s-a prezentat. La fel și la ședința de judecată de la Curtea de Apel Chișinău

din 29.09.2021, nu s-a prezentat. Astfel, consideră că decizia dată este absolut nelegitimă și urmează a fi casată

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat în baza materialelor din dosar, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, *instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.*

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.*

Din conținutul recursului declarat, se constată că recurentul, nu invocă nici un temei de casare din cele prevăzute de art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, însă critică decizia instanței de apel în partea individualizării pedepsei penale stabilite inculpatului, cât și în partea soluționării acțiunii civile.

6.1. Cu referire la criticile avansate în privința individualizării pedepsei inculpatului Belali Mihail, Colegiul penal reține că, pedeapsa stabilită inculpatului pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 152 alin. (1) Cod penal, este echitabilă, proporțională și va contribui la atingerea scopului de corectare și reeducare a acestuia, în așa fel încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și totodată, evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Cu referire la circumstanțele speței, Colegiul penal reține că, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului, prezenta cauză a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală (f.d.3, Vol. II).

Potrivit alin. (8), art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere protocolară, beneficiază de reducere cu 1/3 a limitelor de pedeapsă prevăzute de Lege în cazul pedepsei cu închisoare, ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu 1/4 a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Colegiul penal reține, că sancțiunea infracțiunii prevăzută de art. 152 alin.(1) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede *pedeapsa cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 200 la 240 de ore sau cu închisoare de până la 5 ani*, iar cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, pentru pedeapsa cu muncă neremunerată: limita minimă constituie - 150 ore, limita maximă - 180 ore, pentru pedeapsa cu închisoarea: limita minimă constituie - 3 luni, iar limita maximă - 3 ani și 4 luni.

Astfel, Colegiul penal constată că instanțele de fond la individualizarea pedepsei penale au acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75, 76-77 Cod penal, inclusiv și dispozițiilor art. 364¹ alin.(8) Cod de procedură penală, stabilind inculpatului Belali Mihai pedeapsa sub formă de muncă neremunerată *la limita maximă* a sancțiunii normei încriminate - 180 ore, luând în considerație și faptul că inculpatul a atentat la viață și integritate fizică a persoanei, un drept protejat de art. 24 din Constituția Republicii Moldova, precum și urmările

prejudiciabile ce au cauzat o dereglare a sănătății de lungă durată părții vătămate și care se califică ca vătămări corporale medii.

De asemenea, în speță s-a efectuat o analiză complexă a circumstanțelor cauzei și a personalității inculpatului evidențiindu-se în acest sens că, inculpatul pentru prima dată a comis o infracțiune mai puțin gravă (f. d. 34), anterior necondamnat și nu se află la evidența medicului psihiatru sau narcolog (f. d. 39-40), lipsa căror va circumstanțe agravante, și au permis instanțelor de fond de a conchide că corectarea inculpatului este posibilă prin aplicarea față de acesta a unei pedepse sub formă de munca neremunerată în folosul comunității.

Prin urmare, Colegiul penal menționează că la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, nu s-au admis careva erori, iar pedeapsă aplicată este aptă să atingă scopul preventiv și educativ al pedepsei, pedeapsă pe care instanța o găsește proporțională cu împrejurările și gravitatea infracțiunii și care, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni, atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Pe de altă parte, în cuprinsul deciziei instanței de apel au fost expuse deja raționamentele care au stat la baza respingerii solicitării părții vătămate privind aplicarea față de inculpat a unei pedepse mai aspre.

Așadar, din partea descriptivă a deciziei instanței de apel, se constată că instanța a combătut argumentat, criticele apelantului ce vizau pedeapsa aplicată inculpatului, circumstanțele atenuante sau agravante ce au influențat asupra operațiunii de individualizare.

Instanța de recurs mai notează și faptul că, din analiza deciziei recurate a stabilit că erorile de drept invocate în recursul avocatului în numele părții vătămate sub aspectul individualizării greșite a pedepsei penale în privința inculpatului, nu și-au găsit confirmare, dat fiind faptul că, argumentele indicate, în esență au fost abordate în decizia instanței de apel, care la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin.(1), (5), 417 alin.(8) Cod de procedură penală, și în hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor aspectelor ce țin de individualizarea pedepsei. Hotărârea emisă cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivare pe care instanța de recurs ordinar o însușește integral reieșind din temeinicia acesteia, acțiune ce este conformă practicii CtEDO, expuse inclusiv în pct.37 a hotărârii *Albert c. România din 16.02.2010*.

6.2. Cu referire la criticile recurentului în latura civilă, Colegiul penal reține că decizia instanței de apel este corectă, legală și întemeiată, iar criticele avansate în această latură de apărare, sunt lipsite de suport juridic.

În acest sens, instanța de recurs relevă că, acțiunea civilă exercitată în cadrul procesului penal are ca obiect tragerea la răspunderea delictuală a persoanei responsabile potrivit Legii civile, pentru prejudiciul produs prin comiterea faptei care face obiectul acțiunii penale. Prejudiciul solicitat de partea civilă prin intermediul acțiunii avansate în fața instanței împotriva inculpatului, trebuie să reprezinte o consecință directă a infracțiunii comise, atât în cazul pretinderii recuperării prejudiciului material, cât și a celui moral.

În conformitate cu art. 387 alin. (1) Cod de procedură penală, odată cu sentința de condamnare, instanța de judecată, apreciind dacă sunt dovedite temeiurile și mărimea pagubei cerute de partea civilă, admite acțiunea civilă, în tot sau în parte, ori o respinge.

Cu referire la criticile recurentului în partea încasării prejudiciului material.

Colegiul penal reține că, la caz partea vătămată Podvișevschi Petru a înaintat acțiune civilă, în temeiul art. 219 Cod de procedură penală, prin care a

solicitat încasarea de la inculpatul Belalî Mihail a prejudiciului material în sumă de **12 853** lei, prejudiciul moral în sumă de 20 000 lei și cheltuieli pentru acordarea asistenței juridice în sumă de **14 240** lei, în total suma de **48 693** lei (f.d.93 vol. II).

Analizând decizia atacată în raport cu solicitările și argumentele invocate de către recurent, instanța de recurs conchide, că instanța de apel, ținând cont de prevederilor art. 219 alin.(3) Cod de procedură penală, legal și întemeiat a menținut hotărârea primei instanțe în ce privește încasarea prejudiciului material în sumă de 2 991,58 lei, cuantumul dat fiind confirmat prin înscrisurile prezentate de către partea vătămată, soluție corectă în aspectul dat.

În acest sens, Colegiul penal reține că instanțele de fond întemeiat au constatat că, partea vătămată a probat doar o parte din pretențiile materiale legate de costul tratamentului, restul pretențiilor legate de servicii medicale nu au fost confirmate, unele bonuri de plată fiind anexate de către partea vătămată în mod repetat.

De asemenea, se constată că partea vătămată nu a probat cheltuielile de transport, or deși a prezentat 5 bonuri de călătorie (f. d. 42 vol. II), partea vătămată nu a probat că respectivele călătorii au fost efectuate în cadrul procesului penal, în scopul procesului penal sau tratamentului și că au fost efectuate de către partea vătămată, respectiv corect au fost respinse.

Referitor la cheltuielile de judecată legate de asistența juridică, Colegiul penal reține că partea vătămată pretinde că, a suportat cheltuieli de asistența juridică în sumă de 14 240 lei.

Din materialele cauzei se reține că partea vătămată a avut în calitate de reprezentanți doi avocați: Renat Grigoraș, care i-a eliberat un bon de plată pentru prestarea serviciilor de asistență juridică în sumă de 2 500 lei și avocatul Valentin Golubciuc, care a întocmit contract de asistență juridică cu clientul său, unde este stipulat că onorariul avocatului este în mărime de 5 000 lei (f.d.94 97 vol. II).

La materialele cauzei a fost anexate încă două bonuri de plată în mărime de 500 lei fiecare, pentru participarea avocatului în ședința de judecată.

Prin urmare, Colegiul penal consideră că instanțele de fond corect au dispus încasarea doar a sumei de 8 500 lei în calitate de cheltuieli de asistență juridică, întrucât restul cheltuielile suportate de avocat și anume cheltuieli de transport, combustibil etc., sunt neîntemeiate.

Cu referire la criticile recurentului în partea încasării prejudiciului moral.

Colegiul penal notează că potrivit art. 1423 alin. (1) Cod civil, coroborat cu art. 219 alin. (4) Cod de procedură penală, mărimea compensației pentru prejudiciul moral se determină de către instanță în funcție de caracterul și gravitatea suferințelor psihice sau fizice cauzate persoanei vătămate, de gradul de vinovăție al făptuitorului prejudiciului și de măsura în care compensarea poate aduce satisfacere persoanei vătămate. Ținând cont de aceste împrejurări, se urmărește scopul ca evaluarea să nu fie una subiectivă ori pentru a nu se ajunge la o îmbogățire fără just temei.

Din sensul legal al normelor precitate mai sus desprindem ideea că despăgubirile pentru daune morale se disting de cele pentru daunele materiale prin faptul că acestea nu se probează, ci se stabilesc de instanța de judecată prin evaluare.

În alți termeni, scopul acordării daunelor morale constă în realizarea, în primul rând, a unei satisfacții morale pentru suferințe de același ordin, dar nu a unei satisfacții patrimoniale.

Cu toate acestea, despăgubirea bănească acordată pentru repararea unui

prejudiciu nepatrimonial fiind, prin însăși destinația ei – aceea de a ușura situația persoanei lezate, de a-i acorda o satisfacție, o categorie juridică cu caracter special, nu poate fi refuzată, din cauza imposibilității, cu totul firești, de stabilire a unei concordanțe valorice exacte între cuantumul său și gravitatea prejudiciului la a cărui reparare este destinată să contribuie.

Repararea daunelor morale este și trebuie să fie înțeleasă într-un sens mai larg, nu atât ca o compensare materială, care fizic nici nu este posibilă, ci ca un complex de măsuri nepatrimoniale și patrimoniale, al căror scop este acela ca, în funcție de particularitățile fiecărui caz în parte, să ofere victimei o anumită satisfacție sau ușurare, pentru suferințele îndurate, în rezultatul faptei comise de inculpat.

În acest context, Colegiul penal apreciază concluzia instanței de apel prin care afirmă că prejudiciul moral trebuie să aducă o satisfacție echitabilă părții vătămate, dar și să evite o eventuală îmbogățire fără just temei acelei din urmă. Astfel că, suma de 7 000 lei, în viziunea instanței de recurs constituie o despăgubire echitabilă și proporțională. Or, concluziile expuse pe larg de către instanța de apel în decizia sa (*a se vedea pct. 4.1. din prezenta decizie*), sunt juste, iar criticile recurentului nu constituie temeiuri de a răsturna situația în prezenta cauză, ce ar antrena intervenția instanței ierarhic superioare, în sensul casării hotărârii judecătorești adoptate de instanța de apel.

În consecință, instanța de recurs remarcă faptul că recursul repetă textul apelului și argumentele expuse de recurent au fost anterior invocate în apel. Lecturând textul deciziei instanței de apel, se observă că aceasta a oferit răspunsuri la toate motivele apelului declarat, iar decizia contestată cuprinde fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea acestuia, precum și motivele adoptării soluției, ceea ce se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală, iar pentru aceste motive, se impune soluția inadmisibilității recursului ordinar, ca fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (2), pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul *Golubciuc Valentin* în interesele părții vătămate Podvișevschi Petru, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 08 decembrie 2021, în cauza penală în privința lui **Belali Mihail xxxxx**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la 03 noiembrie 2022.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Plămădeală Ghenadie

Țurcan Anatolie